

Chloé Esposito

malvada
boja
perillosa

Addictiva, sexi i imparabile, la trilogia de Chloé Esposito es llegeix com es condueix un Ferrari: una vegada comences, no pots parar.

BOJA MALVADA PERILLOSA 1

Columna

CHLOÉ ESPOSITO
BOJA

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *MAD*

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2018

© CHLOÉ J. ESPOSITO

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: NÚRIA PARÉS SALLARÈS, 2018

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2334-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 998-2018

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRES A: CPI (BARCELONA)

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

Dilluns, 24 d'agost del 2015, 8.00 h
Archway, Londres

De: Elizabeth Caruso <ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com>
Per a: Alvina Knightly <AlvinaKnightly69@hotmail.com>
Data: 24 d'agost del 2015 8.01 h
Assumpte: Visita

Alvie, maca,

Sisplau, para d'ignorar-me. Sé que vas rebre els meus dos últims correus perquè vaig activar aquella cosa per rastrejar el receptor, o sigui que ja pots deixar de fingir. Encara que em faci pesada, m'agradaria convidar-te, una vegada més, a venir per estar-te uns quants dies a la nostra casa de camp a Taormina. T'encantaria: segle *xvi*, detalls originals, olor de plumèria a l'aire. El sol brilla cada dia. I hi ha una piscina fantàstica. Estem ben bé al costat de l'antic amfiteatre grec, que emmarca l'Etna a l'oest i el brillant Mediterrani a l'est. Encara que només poguessis venir una setmana —ja sé que ets una esclava de la teva horrible feina—, seria meravellós poder-te veure. Em faig creus que

encara no coneguis l'Ernie; cada dia és més gran i és la viva imatge de la seva tieta Alvina.

Ara de debò, et necessito. T'ho suplico. Vine. Ja han passat dos anys.

T'he de demanar una cosa i no puc fer-ho per correu.

BETH X

P.S. Sé el que estàs pensant i no, no és una situació incòmoda. L'Ambrogio i jo ja ho hem oblidat, encara que tu no ho hagis fet. Per tant, no siguis tan tossuda i vine a Sicília.

P.P.S. Quant peses ara? Seixanta quilos? Talla 38? Jo no aconseguixo perdre els quilos que vaig augmentar pel nen i m'estic tornant boja.

Hòstia, és insuportable.

«L'olor de plumèria a l'aire», bla, bla, bla, «l'antic amfiteatre grec», bla, bla, bla, «el brillant Mediterrani», bla, bla, bla, collons. Sembla la presentadora del programa *A Place in the Sun*: «Alvina Knightly busca una segona residència a la preciosa regió costanera de l'est de Sicília». No la miraria mai, una cosa d'aquestes.

Definitivament, *no* hi penso anar. Fa la pinta de ser avorrit i antiquat. A més, no em fio dels volcans. I no suporto aquella calor. Enganxosa. Xafogosa. La meua pell anglesa se'm cremaria en dos segons, sóc més blanca que un esquimal. *No diguis esquimal!* Sembla que la senti... *No els agrada que els diguin així. No és políticament correcte. Has de dir «inuit».*

Dono una ullada a l'habitació: ampolles de vodka buides, un pòster de Channing Tatum, fotos d'«amics» que no veig mai penjades en un suro. Roba per terra. Tasques de te fred. Vaja, un ambient que faria flipar la dona de la neteja de Tracy Emin. Tres correus en una setmana?

Què passa? Em pregunto què és el que em vol demanar. Bé, suposo que li hauré de respondre, si no, em continuarà tocant els pebrots.

De: Alvina Knightly <AlvinaKnightly69@hotmail.com>
Per a: Elizabeth Caruso <ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com>
Data: 24 d'agost del 2015 8.08 h
Assumpte: RE: Visita

Elizabeth, maca,

Gràcies per la invitació. La teva casa de camp deu ser realment impressionant. Quina sort que teniu tu i l'Ambrogio i, per descomptat, el petit Ernie, de tenir una casa tan esplèndida en un lloc tan perfecte. Te'n recordes que quan érem petites era a mi, que m'encantava l'aigua? I ara resulta que ets tu la que té piscina...

(I jo tinc una banyera amb el desguàs embussat).

És curiosa, la vida, oi? Evidentment, m'encantaria poder venir i conèixer el teu preciós querubí, el meu nebot, però ara mateix estic fins al coll de feina. El mes d'agost sempre és el pitjor, per això he trigat tant a respondre't. Perdona'm.

Fes-me saber quan vindràs de visita a Londres, així ens podem posar al dia.

ALBINO

Per moltes vegades que teclegi el meu nom, Alvina, el corrector sempre me'l canvia pel putó Albino. (Potser sap que sóc tan blanca de pell i m'està prenent el pèl?). L'hauré de tornar a canviar pel meu nom de debò.

ALVINA

P.S. Dóna records al teu marit i fes-li un petó a l'Ernesto de part de la seva tieta.

Enviar.

El germà bessó de l'Elvis Presley va néixer mort. Hi ha gent que sempre té sort.

Faig un esforç per llevar-me del llit i trepitjo una pizza que hi ha a terra. Me'n vaig menjar només la meitat ahir a la nit, abans de quedar-me clapada cap a les quatre de la matinada. Tinc salsa de tomàquet per tot el peu. Un tros de salami entremig dels dits. L'agafo, me'l fíco a la boca i em netejo la salsa amb un mitjó. Em vesteixo amb la roba que trobo per terra: una faldilla de niló que no s'ha de planxar, i una camisa de cotó que sí que necessita un cop de planxa. Em miro al mirall i arrugo el front. Ufff. Em netejo el rímel dels ulls, em poso una mica de pintallavis de color porpra i em passo els dits pels cabells greixosos. Estic prou bé; vaig tard. Una altra vegada.

Me'n vaig a treballar.

Agafó el correu de la bústia abans de sortir de casa i obro les cartes mentre camino pel carrer xuclant un Marlboro. Factures, factures, factures, factures, una targeta comercial d'una empresa de taxis, un anunci de pizzes per emportar. «ÚLTIM AVÍS», «NOTIFICACIÓ OFICIAL», «ACCIÓ URGENT NECESSÀRIA». Pesats, pesats, pesats, més del mateix. Taylor Swift també ho rep, tot això? Entaforo les cartes a les mans d'un sense sostre que hi ha assegut a l'entrada del metro: ja no són problema meu.

M'obro pas entre la gentada que fa cua per arribar al torniquet, i enclasto la meva targeta Oyster sobre el lector. Avancem per l'estació a 0,0000001 km/h. Intento escriure un haiku mentalment, però no em vénen les paraules. Alguna cosa profunda sobre la lluita existencial? Alguna cosa poètica i nihilista? Res. Encara tinc el cervell adormit. Dono una ullada als anuncis de roba i de joies

que omplen cada mil·límetre disponible de la paret. La mateixa model creguda i perfectament arreglada amb la mateixa cara de creguda i perfectament maquillada em mira fixament, igual que cada matí. Està donant el biberó a un nen en un anunci de llet de continuació. Jo no tinc cap nen i no necessito que m'ho anunciï. No necessito comprar llet de continuació.

Baixo obrint-me pas per les escales mecàniques i clavo una empenta a un home que ocupa massa espai.

—Ei, vigila! —crida.

—Vés per la dreta! Imbècil.

Sóc una gran artista atrapada dins del cos d'una comercial d'anuncis classificats; una reencarnació de Byron o Van Gogh, Virginia Woolf o Sylvia Plath. M'espero a la plataforma i contemplo el meu destí. Hi deu haver més coses a la vida que això, oi? Un aire viciat m'acaricia la cara i m'anuncia que s'acosta un tren. Podria saltar ara i tot desapareixeria. Al cap d'una hora, els paramèdics ja haurien tret les meves restes de la via i la línia Nord hauria reprès el servei.

Un ratolí corre per sobre dels rails. Només té tres potes, però viu una vida plena de llibertat i aventura. Quina sort que té, el malparit. Potser aquest tren li aixafarà el seu petit crani? S'aparta corrents en el moment oportú. Merda.

Em repenjo a la paret del fons del vagó. Un home amb una pansa als llavis envaeix el meu espai personal; la camisa li transparenta amb la suor. S'agafa a la barra groga de sobre el meu cap, tinc la seva aixella a dos centímetres del nas; sento la seva olor de Lynx Africa barrejada amb desesperació. Llegeixo el seu exemplar del diari *Metro* de l'inrevés: assassinat, violació, drogues, la història del gat de no sé qui. L'home em pressiona la cuixa amb l'entre-

cuix, o sigui que jo li faig una bona trepitjada al peu. S'aparta. El pròxim cop, li clavaré un cop de genoll als ous. Ens aturem uns minuts en algun lloc de les entranyes de Londres i després continuem. Canvio de tren a Tottenham Court Road. El vagó evacua a cada estació i els passatgers desembarquem com excrements amorfs. A mi em defeca a Oxford Circus.

Mayfair, Londres

A fora, l'aire és espès com el llard. Soroll de trànsit i sirenes de policia. Inhalo una glopada de diòxid de carboni i començo a caminar. Venedors de la revista *Big Issue*, pidolaires i hordes d'estudiants amb cara d'avorriment. Five Guys, Costa, Bella Italia. Starbuck's, Nando's, Gregg's. Faig el recorregut de tres minuts i mig fins a l'oficina en pilot automàtic. Que potser vaig somnàmbula? O potser estic morta? Potser vaig traspasar i això són els llimbs? Segueixo caminant. Els carrers podrien estar plens de zombis, de clons de Channing despullats o d'alpaques i jo no me n'adonaria. Giro a l'esquerra per Regent Street, pensant en la Beth. No hi penso anar.

Un colom se'm caga a l'espatlla: una caca de color groc-verd. Fantàstic. Per què jo? Què he fet malament? Miro al meu voltant, però ningú no se n'ha adonat. No se suposa que això dóna bona sort? Potser és un bon presagi per a la resta del dia? Em trec el jersei i el llenço en una paperera; de totes maneres, estava arnat.

Entro per la porta giratòria i faig una ganyota a l'home de darrere el taulell. Fa anys que tots dos treballem aquí. No sabem com ens diem. Ell alça la vista, arruga el front i després torna als seus mots encreuats. Em sembla

que no li caic bé. El sentiment és mutu. M'arrossego escales avall com si tingués plom als peus. Estic desapropfitada aquí, ben desapropfitada. Jo no venc aquells fantàstics anuncis desplegable de les portades de les revistes per a marques sexis com Gucci, Lanvin o Tom Ford. Això seria genial. Això són calés llargs. Llavors tindria un despatx al pis de dalt. No, jo treballo a *classificats*. Venc aquella merda de petits anuncis de corre-o-se-t'escaparà-l'oportunitat que apareixen al final de les revistes i que ningú no es llegeix: suplement per regenerar els cabells, Viagra per a dones o estris misteriosos de jardineria que ni tan sols la teva àvia compraria. Són seixanta-una lliures per una vuitena part de pàgina. No sé com vaig arribar aquí i no sé per què m'hi he quedat.

Potser fugiré i aniré a treballar en un circ? Sempre he volgut ser l'home que llança les dagues a la dona lligada a la roda. (Per què sempre és l'home qui llança les dagues?) Ja m'imagino la gran carpa amb els colors de l'arc de Sant Martí, els pallassos, els malabaristes, els cavalls, els lleons. Sento la multitud del públic fent una onada, una altra onada, cridant, aplaudint, xisclant de terror mentre els ganivets tallen l'aire. Una fiblada sobtada de transpiració. Una pujada d'adrenalina. Veig com gira la roda: les dagues travessen l'aire i esquiven la cara de la dona. Au vinga, Alvina, això no passarà mai. Sempre ets a la lluna. I no guanyes res escrivint haikus. La meva germana sempre deia que jo seria una bona guàrdia urbana. Seria divertit treballar en un escorxador.

Empenyo la porta per entrar al soterrani. L'Angela (amb la *g* aspirada) Merkel (no és el seu nom real) aixeca el cap quan entro i alça una cella ben depilada. Té un aire que promet que avui serà una tortura: com un mal de queixal o unes pedres al ronyó.

—Bon dia, Angela. —Vés a la merda, Angela.

Si fos caníbal, me la menjaria per esmorzar.

M'assec en un escriptori d'imitació de fusta en una sala plena de cubicles fets en sèrie sense finestres. Malgrat que és «ajustable», la meva cadira giratòria sempre sembla que està en una altura, una forma o un angle equivocats; ja fa temps que vaig desistir d'ajustar-la. El pobre lliri necessita una bona regada. L'aire és ranci i sec.

El xiclet Hubba Bubba de maduixa enganxat sota el monitor del meu ordinador sembla un cervell de rata de color rosa-gris. Me'l fico a la boca i començo a mastegar. No té gust de maduixa, però tampoc en tenia la setmana passada.

He arribat exactament dotze minuts tard. Crec que suposadament hauria d'estar parlant per telèfon amb en Kim (Jong-Il, no és el seu nom real), però no em veig amb cor de trucar-li. En Kim és tan agradable com una unglà del peu clavada a la carn. Penso en la possibilitat d'agafar el telèfon i començar a assetjar gent; la meva feina consisteix a trucar a desconeguts sense parar, fins que m'amenacen amb alguna acció legal o finalment compren un espai publicitari. Em paguen per fer-me callar i perquè m'esfumi. En comptes d'això, engego l'ordinador. Mala idea. Tinc la safata d'entrada inundada de correus «urgents»: «ON ETS?», «INFORME PER A H.R.», «INFRACCIÓ EN POLÍTICA DE DESPESES». Osetres, tu, una altra vegada no. Activo la resposta automàtica fora-de-l'oficina per no haver d'aguantar totes aquestes històries.

Twitter encara està obert des de divendres perquè no em vaig desconnectar. Miro l'Angela de reüll; està interrogant una de les meves companyes a l'altre extrem de la sala. Que es foti. Dono una ullada a les tendències, però

tot sembla avorrit. Taylor Swift no ha respost cap dels meus tuits felicitant-la pels seus últims modelets. Ni tan sols ha marcat un *like*. Potser està enfeïnada? Segurament està de gira.

«Etic tan avorrida a la feina que me'n vaig a veure porno #Ilovenyjob». Tuit.

Ho vaig escriure de broma, però ara tinc curiositat. Busco «YouPorn» al Google del meu smartphone i em desplaço pel bé de Déu de genitals. «Trios». «Fetitxes». «Fantasies». «Joguines sexuals». «Pits grossos». Oooh, «Apte per a dones». Llavors em sona el mòbil: «Beth mòbil». Cony, sí que és insistent. Per què em truca a la feina? Sóc una dona enfeïnada i important. Miro al meu voltant, ningú no se n'ha adonat. Intento que la trucada es desviï al contestador de veu, però la punta del dit em rellisca i contesto la trucada.

—Alvie? Alvie? Ets tu? Ets aquí?

Sento la seva veu dient el meu nom; és un fil de veu llunyà. Tanco els ulls ben fort i intento ignorar-la. Tinc ganes de penjar.

—Alvie? Que em sents? —pregunta.

Agafó el telèfon i me'l planto a l'orella.

—Hola, Beth! Quina alegria que m'hagis trucat. —De debò, m'està fotent el dia enlaire.

—Per fi. Finalment...

Serro les dents.

—Escolta, Beth, ara no puc parlar. He d'anar corrents a una reunió. Perdona. El meu cap m'està esperant. Em sembla que m'oferiran un ascens! Ja et trucaré després, OK?

—No, espera't...

Penjo i torno al porno: tites, pits i culs. I algú amb les dues coses, pits i una tita. Genial.

—Bon dia, Alvina! Com va tot?

Alço el cap i veig l'Ed (collons: té la cara com un testicle) que treu el cap per sobre del seu cubicle. Ostres, tu, què passa ara? Què vol aquest? A part d'un trasplantament de personalitat.

—Hola, Ed. Tot bé. Què vols?

—Saber com li va a la meva companya de feina preferida en aquest bonic matí de dilluns.

—Au calla, Ed.

—Sí, esclar. Jo només...

—Sí?

—Eeeh... Em preguntava quan podries...

—Tornar-te les cinquanta lliures que et dec?

—Sí!

—Doncs mira, avui no, òbviament.

—No. Avui no, òbviament.

—O sigui que deixa'm tranquil·la.

—Molt bé, d'acord. Adéu.

El seu cap desapareix darrere del cubicle. Per fi. Déu meu. Aquesta setmana l'hauré d'evitar quan vagi al dispensador d'aigua. Tant de bo no li hagués demanat els diners. Total, només els necessitava per fer-me un *vajaz-zle*, i vist en retrospectiva, tampoc no era tan urgent, suposo, fer-me aquell tatuatge al pubis. Però tenia una cita súper sexi amb un sonat súper sexi que havia conegut a Holloway Poundland. Vaig pensar que uns quants brillantets afegirien una mica d'espurna a la nostra primera nit de passió. Però resulta que els lluentons es van escampar pertot arreu, pel llit, per la cara del noi, pels cabells. Al final, se n'hi va ficar un a dins de l'ull i va haver d'anar al metge. I jo vaig seguir trobant lluentons durant setmanes després, a dins de les sabates, al moneder, en un paquet d'aletes de pollastre al fons del congelador (no hi

trobo cap explicació). El pitjor de tot és que ell ni tan sols va saber apreciar tot l'esforç que hi havia dedicat: em vaig tatuar el seu nom en brillantets de color rosa al llarg del pubis: AARON. Tot i que en realitat el noi es deia ARRAN. I què, si ho vaig lletrejar malament? El que compta és la intenció. La llàstima és que, al final de la nit, ja només hi deia «RON».

Torno a centrar-me en el porno. Abaixo el volum per emmudir els gemecs, però encara està massa alt. Gemecs i grunys i renecs. «M'encanta aquest cul, nena». Algú crida «PUTA». Un home amb màscara li fot mà per darrere a una MILF i llavors detecto una presència en la meva visió perifèrica; l'Angela ha tret el cap per sobre del meu cubicle. Merda.

—Tuiteges i mires porno des del compte de l'empresa?

—Era el compte de l'empresa? Ups. Malament —dic.

—Estàs acomiadada —diu l'Angela.

«PREPARA'T, PUTA», diu algú del YouPorn.

Agafó la bossa, el lliari, una grapadora i els exemplars de *Heat* i *Closer* de sota la taula. Me'n torno a casa.